

«Θα συμβεί»

"Και κατά τις έσχατες ημέρες το βουνό τού οίκου τού Κυρίου θα στηριχθεί επάνω στην κορυφή των βουνών, και θα υψωθεί πιο πάνω από τους λόφους και λαοί θα συρρέουν σ' αυτό." - Μιχαίας 4: 1

Σε αυτήν την εμπνευσμένη προφητεία του Λόγου του Θεού, μας δίνεται μια προεπισκόπηση για τα επερχόμενα γεγονότα που μας διαβεβαιώνει ότι οι λαοί της γης δεν πρέπει να μαστίζονται πάντα από τον φόβο, τους πολέμους, τις αναταραχές, τους διχασμούς και τη σύγχυση. Στο τέταρτο εδάφιο αυτής της προφητείας, μας λένε ότι «και δεν θα υπάρχει κάποιος που να εκφοβίζει». Στο ίδιο εδάφιο υπάρχει η διαβεβαίωση ότι αυτή η πιο φωτεινή και καλύτερη μέρα θα συμβεί πράγματι, γιατί, όπως δηλώνει ο προφήτης, «το στόμα του Κυρίου των δυνάμεων το είπε».

Έχει γίνει ολοένα και πιο σαφές ότι η ανθρώπινη σοφία δεν είναι σε θέση να βρει λύση για τα πολλά σύνθετα και ταλαιπωρημένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα έθνη. Κάθε προσπάθεια που γίνεται από τον κόσμο για να απελευθερωθεί από την κινούμενη άμμο της απελπισίας αφήνει τους ανθρώπους και τα έθνη να βυθίζονται βαθύτερα στο βούρκο της σύγχυσης και της απελπισίας. Οι περισσότεροι στον κόσμο θέλουν ειρήνη και ασφάλεια και τις αναζητούν πυρετωδώς, αλλά μέχρι στιγμής όλες οι προσπάθειες για την επίτευξη αυτών των

στόχων της ανθρώπινης ευτυχίας υπολείφθηκαν πολύ του επιθυμητού αποτελέσματος του ανθρώπου.

Λόγω της συνεχούς αποτυχίας των εθνών να βρουν λειτουργικές φόρμουλες για την επίλυση των πολλών προβλημάτων τους, οι άνθρωποι ανησυχούν όλο και περισσότερο για αυτόν τον τρομερό κατακλυσμό γεγονότων που θα μπορούσε να προκύψει. Πάρτε, για παράδειγμα, το φόβο για τον πόλεμο και τις δυνατότητές του για θάνατο και καταστροφή. Παρά τον φόβο αυτό, μεγάλο μέρος της ανθρώπινης σοφίας επιμένει ότι ο μόνος τρόπος για να αποτραπεί το πιθανό ολοκαύτωμα των σύγχρονων πολέμων είναι να συνεχιστεί η παραγωγή περισσότερων και καλύτερων εξοπλισμών. Αυτό, φυσικά, αυξάνει μόνο την πιθανή φρίκη κάθε πολέμου που μπορεί να ξεσπάσει.

Τέτοιες προετοιμασίες προσφέρουν μια μικρή ελπίδα ασφάλειας, αλλά το παράδειγμα της ιστορίας είναι ότι ο πόλεμος εμποδίζεται σπάνια με την καλύτερη προετοιμασία γι' αυτόν. Ωστόσο, οι ηγέτες του κόσμου δεν έχουν άλλη γνώση για να τους καθοδηγήσουν από την ατελή ανθρώπινη σοφία, οπότε, ενώ ελπίζουν για τα καλύτερα, προετοιμάζονται για τα χειρότερα. Ωστόσο, τα λόγια του προφήτη μας διαβεβαιώνουν ότι αυτό δεν θα συμβαίνει πάντα, ότι έρχεται η στιγμή που, αναγνωρίζοντας τη δική τους αποτυχία, τα έθνη θα πουν: «Ελάτε, και ας ανέβουμε στο βουνό τού Κυρίου, και στον οίκο τού Θεού...και θα μας διδάξει τούς δρόμους του, και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του.» —Μιχ. 4: 2

Το εναρκτήριό μας κείμενο ενημερώνει ότι πρόκειται να είναι μία από τις εξελίξεις των «τελευταίων ημερών». Πολλοί έχουν παρεξηγήσει το νόημα της προφητικής έκφρασης «έσχατες ημέρες», υποθέτοντας ότι είναι συνώνυμο του «ημέρα της Αποκάλυψης». Ήταν

λανθασμένη ερμηνεία για να υποδηλώσει τις τελευταίες ημέρες για το χρόνο και την αρχή μιας επίφοβης αιωνιότητας μαρτυριών για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης φυλής. Μαζί με αυτό υπήρξε η σκέψη ότι οι «τελευταίες ημέρες» νοούνται η καταστροφή της γης και το τέλος κάθε ανθρώπινης εμπειρίας και ζωής στον πλανήτη.

Ωστόσο, αυτή η άποψη είναι λανθασμένη. Οι «τελευταίες ημέρες» είναι πράγματι συνώνυμες με το προφητικό «τέλος του κόσμου», αλλά το «τέλος του κόσμου» δεν σημαίνει, όπως πολλοί υποθέτουν, την καταστροφή της γης, ούτε το τέλος της ανθρώπινης εμπειρίας. Η Αγία Γραφή μας διαβεβαιώνει ότι «η γη παραμένει στον αιώνα.» (Εκκλ. 1: 4) Στο Ησαΐας 45:18 πληροφορούμαστε ότι ο Θεός δημιούργησε τη γη, ότι «αυτός δημιούργησε τους ουρανούς· αυτός ο Θεός που έπλασε τη γη και την έφτιαξε· ο οποίος τη στερέωσε, την έκτισε όχι μάταια, αλλά την έπλασε για να κατοικείται».

Αυτό συμφωνεί απόλυτα με την περιγραφή της Γένεσης για τη δημιουργία, όπου διαβάζουμε ότι όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, του έδωσε εντολή να πολλαπλασιαστεί και να γεμίσει τη γη και να την υποτάξει. (Γεν. 1:28) Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος αμάρτησε και έχασε το δικαίωμά του να ζει στη γη για πάντα, αλλά η Αγία Γραφή αποκαλύπτει ότι μέσω του σχεδίου λύτρωσης του Θεού που πέτυχε ο Χριστός, θα καταργηθεί η θανατική ποινή κατά του ανθρώπινου γένους, έτσι ώστε όλοι όσοι επιθυμούν να αποκατασταθούν στη ζωή και την υγεία και να απολαύσουν τις ευλογίες ενός επίγειου παραδείσου για πάντα.

Ο Απόστολος Πέτρος περιγράφει αυτό το έργο αποκατάστασης ως «αποκατάσταση» και μας πληροφορεί ότι στη θεϊκή διάταξη, το έργο της αποκατάστασης

ακολουθεί τη δεύτερη έλευση του Χριστού. (Πράξεις 3: 20, 21) Αυτός είναι ο απώτερος στόχος της επιστροφής του Χριστού και είναι προφανές ότι αυτό το μεγάλο χαρακτηριστικό του σχεδίου του Θεού για ανθρώπινη αποκατάσταση στη ζωή στη γη δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν, κατά την επιστροφή του, καταστραφεί η γη.

Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι το προφητικό «τέλος του κόσμου» συνδέεται με τη δεύτερη έλευση του Ιησού, αλλά οι προφητείες που σχετίζονται με αυτό αναφέρονται στο τέλος της κοινωνικής τάξης και όχι στην καταστροφή της γης κυριολεκτικά. Η ελληνική λέξη που χρησιμοποιείται ως επί το πλείστον σε αυτές τις προφητείες είναι *κοσμός*, που σημαίνει, τάξη ή διάταξη, όχι τον ίδιο τον πλανήτη. Είναι αυτή η λέξη που χρησιμοποίησε ο Απόστολος Ιωάννης όταν έγραψε προς τους Χριστιανούς, λέγοντας «Μην αγαπάτε τον κόσμο [τον *Κόσμο*], ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο [*Κόσμος*]». - Α' Ιωάννης 2:15

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε αυτή τη λέξη όταν στους μαθητές του είπε: «Εγώ σας διάλεξα από τον κόσμο [*κόσμος*]». (Ιωάννης 15:19) Είναι αυτή η «παγκόσμια τάξη» την οποία οι Χριστιανοί δεν πρέπει να αγαπούν, από την οποία πρέπει να κρατούν αποστάσεις οι ίδιοι, και αυτό φτάνει στο τέλος της. Είναι μια εγωιστική, αμαρτωλή παγκόσμια τάξη. Χαρακτηρίζεται από απληστία, δωροδοκία και καταπίεση, από το έγκλημα, πόλεμο, πόνο, θάνατο και από όλα τα κακά πράγματα που οι σωστοί άντρες και γυναίκες περιφρονούν και μισούν. Το να φτάσουμε στο τέλος ενός τέτοιου κόσμου ή διατάξεως, αντί να σημαίνει «την ημέρα Κρίσεως» για το ανθρώπινο γένος, θα αποδειχθεί μια μεγάλη αιώνια ευλογία για όλη την ανθρωπότητα.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Όταν κατανοηθούν σωστά, οι «τελευταίες ημέρες» του κειμένου μας θεωρούνται ότι είναι μια περίοδος στην ανθρώπινη εμπειρία κατά την οποία ο τωρινός «κόσμος» τελειώνει και στη θέση του εδραιώνεται μια νέα τάξη υπό τη κυριαρχία του Χριστού. Ο Ιησούς αναφέρεται στον Σατανά ως «άρχοντα του κόσμου τούτου» που έρχεται στο τέλος του, και ο Παύλος αναφέρεται στο Διάβολο ως «θεό» του. (Ιωάννης 14:30· Β' Κορ. 4: 4) Συνεπώς, η καταστροφή αυτού του κόσμου σημαίνει το τέλος της κυριαρχίας του Σατανά και της αυτοκρατορίας του κακού.

Ο καιρός κατά τον οποίο τελειώνει αυτός ο «παρών πονηρός αιών» περιγράφεται επίσης προφητικά ως «ημέρα του Κυρίου». (Γαλ 1: 4· Α' Θεσσαλονικείς 5: 2) Είναι η περίοδος κατά την οποία ο Θεός δεν αποφεύγει πια από το να παρεμβαίνει στις ανθρώπινες υποθέσεις, αλλά ασκεί την εξουσία του, μέσω του Ιησού Χριστού, του Υιού του, πάνω από αυτόν τον ελεγχόμενο-από-τον-Σατανά κόσμο, προκειμένου να φέρει στο τέλος του. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτήν την «ημέρα του Κυρίου», λέγοντας ότι θα ερχόταν «ως κλέφτης τη νύχτα» και ότι ο λαός του Θεού θα μπορούσε να την αναγνωρίσει από το γεγονός ότι θα υπήρχε κραυγή για «ειρήνη και ασφάλεια», ακολουθούμενη από «αιφνίδιο όλεθρο», ο οποίος θα ερχόταν επάνω τους «όπως οι πόνοι τής γέννας στην έγκυο γυναίκα». - Α' Θεσ. 5: 2, 3

Στον Ησαΐα 42: 13,14, η σχέση του Ιεχωβά με τα γεγονότα αυτής της ημέρας της καταστροφής περιγράφεται με τα εξής λόγια: «Ο Κύριος θα βγει ως ισχυρός· θα διεγείρει ζήλο ως πολεμιστής· θα φωνάξει, μάλιστα θα βρυχήσει, θα υπερισχύσει ενάντια στους

πολεμίους του. Ο Θεός μιλάει μέσα από τις κρίσεις. Από πολύ καιρό σιώπησα· θα μείνω ήσυχος; Θα κρατήσω τον εαυτό μου; Τώρα θα φωνάξω, σαν αυτή που γεννάει· θα καταστρέψω και θα καταπιώ μαζί.»

Σε αυτήν την προφητεία, όπως και στην πρόβλεψη του Παύλου για τα γεγονότα της «ημέρας του Κυρίου», η προειδοποιημένη καταστροφή περιγράφεται ως ερχόμενη ως «πόνου» κατά τον τοκετό, υποδεικνύοντας ότι ενώ η πρώτη κρίση πόνου θα ερχόταν ξαφνικά και απροσδόκητα στα έθνη, η παγκόσμια ή κοινωνική τάξη δεν θα καταστρεφόταν εντελώς από ένα σύντομο και συντριπτικό χτύπημα. Το πρότυπο της καταστροφής, μάλλον, επρόκειτο να είναι μια σειρά από σπασμούς, που αυξάνονταν σε ένταση, όπως στον τοκετό, με όλο και μικρότερες περιόδους εξυπηρέτησης μεταξύ.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για να πιστεύουμε ότι ο πρώτος από αυτούς τους σπασμούς καταστροφής ξεκίνησε την εποχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Εκτός από τον απολογισμό των νεκρών και της καταστροφής του, ήταν ένας πόλεμος που είχε ως αποτέλεσμα την ανατροπή πολλών κληρονομικών κυβερνητικών οίκων της Ευρώπης-κυβερνήσεων που αποτελούσαν το βασικό στήριγμα του λεγόμενου πολιτισμού για αιώνες. Λίγο περισσότερο από είκοσι χρόνια αργότερα, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος μαινόταν για έξι χρόνια, με αποτέλεσμα μια άλλη έκταση παγκόσμιας καταστροφής και αφήνοντας τον πολιτισμό ακόμα πιο κοντά στο χείλος του χάους. Έκτοτε, πολλοί άλλοι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι, μαίνονταν σε όλη τη γη σχεδόν συνεχώς, χωρίς καμία χώρα να είναι απρόσβλητη από πιθανές καταστροφές και συμφορές.

Εν τω μεταξύ, όπως προείπε ο Παύλος, υπήρχε σχεδόν συνεχώς η κραυγή για «ειρήνη και ασφάλεια».

Πολλές κοινωνίες ειρήνης και μέτωπα ειρήνης δημιουργήθηκαν τα χρόνια ακριβώς πριν από την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Το 1938, μόλις λίγους μήνες πριν από το ξέσπασμα του δεύτερου παγκόσμιου αγώνα, ο Neville Chamberlain (Νέβιλ Τσάμπερλεν), τότε πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, επιστρέφοντας από το συνέδριο ειρήνης του Μονάχου της Γερμανίας, «κουνούσε» μια συνθήκη μπροστά από το πλήθος που τον καλωσόρισε και του είπε: «Πρόκειται για ειρήνη για την εποχή μας».

Ωστόσο, αυτό δεν είχε ως αποτέλεσμα την ειρήνη, ούτε απέκτησαν έκτοτε τα έθνη *-εκατέρωθεν των μεγάλων ιδεολογικών αγώνων στους οποίους αγωνίζονται για έλεγχο—* «ειρήνη για την εποχή μας». Το προφητικό μοτίβο αυτής της εποχής μεγάλης θλίψης θα συνεχιστεί έως ότου, στον τελικό σπασμό αυτής της παγκόσμιας τάξης, αποκαλυφθεί ο Κύριος στα έθνη και τα μάτια τους θα ανοίξουν για να δουν τη δόξα του.

«ΑΣ ANEBOYME»

Όταν ανοίξουν έτσι τα μάτια των εθνών για να αναγνωρίσουν το χέρι του Θεού στις υποθέσεις τους, εμποδίζοντάς τα να πραγματοποιήσουν τα εγωιστικά σχέδιά τους, θα αρχίσουν να κοιτούν προς αυτόν με ταπείνωση και εξάρτηση. Τότε, όπως δηλώνει ο προφήτης, θα πουν: «Ελάτε, και ας ανέβουμε στο βουνό του Κυρίου, και στον οίκο του Θεού...και θα μας διδάξει τούς δρόμους του, και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του». —Μικ. 4: 2

Το «βουνό» του Κυρίου είναι συμβολικό της βασιλείας της δικαιοσύνης του. Οι προφητείες είχαν αρχικά απευθυνθεί στο εβραϊκό έθνος και ο λαός είχαν συνηθίσει να σκέφτονται ότι ο έλεγχος του Θεού που βρισκόταν

ανάμεσά τους ήταν σαν να βρίσκεται σε ένα βουνό, το Όρος Σιών στην Ιερουσαλήμ. (Ησα. 8:18· 18: 7) Από το όρος Σιών ο Θεός κυβερνούσε το αρχαίο έθνος του Ισραήλ μέσω των διαφόρων βασιλιάδων τους, για τους οποίους είναι γεγραμμένο ότι κάθονταν στον «θρόνο του Κυρίου». - Α' Χρον. 29:23

Το κείμενό μας μιλά για το «βουνό», ή τη βασιλεία, του «οίκου» του Κυρίου. Αυτή είναι η γλώσσα που πρέπει να κατανοήσουν εύκολα όσοι γνωρίζουν την ιστορία. Αρχής γενομένης από πολύ νωρίς στην αρχαιότητα, τα έθνη και οι αυτοκρατορίες του παλιού κόσμου διοικούνταν από κυβερνώντες «οίκους». Αυτές ήταν «βασιλικές οικογένειες», στις οποίες το δικαίωμα διακυβέρνησης μεταβιβαζόταν από τη μια γενιά στην άλλη.

Ο Θεός χρησιμοποιεί τον όρο «οίκος» σε σχέση με τη βασιλεία που υποσχέθηκε να δημιουργήσει επειδή αυτή η βασιλεία θα διοικείται επίσης από μια βασιλική, ή κυρίαρχη, οικογένεια. Θα είναι δική του οικογένεια ή γιοι, εκ των οποίων αρχηγός είναι ο Ιησούς, ο «Βασιλεύς των βασιλέων, και Κύριος των κυρίων». (Αποκ. 17:14· 19:16) Ο Ιησούς θα έχει συνδέσει μαζί του εκείνους που ακολούθησαν πιστά τα βήματά του κατά τη σημερινή εποχή.

Η ευκαιρία να γίνουμε συγκληρονόμοι και συγκυβερνώντες με τον Ιησού στη βασιλεία του προσφέρθηκε για πρώτη φορά στο εβραϊκό έθνος. Αυτό ήταν την εποχή της επίγειας διακονίας του. Σχετικά με αυτό διαβάζουμε ότι ο Ιησούς «ήρθε στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Όσοι όμως τον δέχτηκαν, τους έδωσε την εξουσία [το δικαίωμα ή το προνόμιο] να γίνουν γιοι του Θεού». (Ιωάννης 1: 11,12) Ωστόσο, δεν ήταν αρκετοί από το εβραϊκό έθνος που τον δέχτηκαν και ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του για υιοθεσία, έτσι ο

Κύριος στράφηκε στους Εθνικούς για να αναζητήσει το υπόλοιπο από εκείνους που επρόκειτο να συγκροτήσουν αυτόν τον κυβερνητικό οίκο γιων. — Πράξεις 15:14

Αυτοί οι πιστοί του Ιησού, τόσο από Εβραίους όσο και από Εθνικούς, πληρούν τις προϋποθέσεις να είναι μέλη του κυβερνητικού οίκου των γιων του Θεού με βάση την πιστότητά (ή πίστη) τους να θυσιάζονται και να υποφέρουν μαζί με τον Ιησού. Ο Απόστολος Παύλος, αντιμέτωπος με το θάνατο σε μια ρωμαϊκή φυλακή, έγραψε προς τον Τιμόθεο και είπε: «Πιστός είναι ο λόγος· επειδή, αν πεθάναμε μαζί του, θα ζήσουμε και μαζί του· αν υπομένουμε, θα βασιλεύσουμε και μαζί του.» —Β' Τιμ. 2: 11,12

Στους Ρωμαίους 8: 16,17 διαβάζουμε. «Το ίδιο το Πνεύμα δίνει μαρτυρία, μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά τού Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού· αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμέτοχοι της δόξας του.» Το έργο της σημερινής εποχής ήταν το κάλεσμα εκ του κόσμου, από το μήνυμα του Ευαγγελίου, για εκείνους που ήταν πρόθυμοι να ζήσουν μια ζωή θυσίας και υπηρεσίας, ακόμη και μέχρι θανάτου, σύμφωνα με το πρότυπο που έθεσε ο Ιησούς. Αυτός είναι ο λαός «υπερ του ονόματός του», που αναφέρεται στις Πράξεις 15:14.

Όταν το έργο αυτό ολοκληρωθεί, τότε θα έρθει η θέσπισις του «βουνού του οίκου του Κυρίου». Η ισχυρή δύναμις του Θεού μας διαβεβαιώνει για αυτό. Εκείνος άρχισε να λειτουργεί προς το σκοπό αυτό σχεδόν είκοσι αιώνες πριν ανασταίνοντας τον Ιησού από τους νεκρούς. Ήταν μέρος της θεϊκής διατάξεως ότι ο Ιησούς θα πρέπει να πεθάνει για την καταραμένη-από-την-αμαρτία ανθρώπινη φυλή, γιατί ήταν σχέδιο του Θεού η βασιλεία να

βασιλεύει πάνω σε μια ζωντανή φυλή και όχι σε μια φυλή που πεθαίνει. Έτσι, ο Ιησούς πέθανε για τους υπηρέτες του προκειμένου να έχουν την ευκαιρία να ζήσουν. (Ρωμ. 5: 18,19· Α' Κορ. 15: 21,22· Α' Τιμ. 2: 3-6) Όταν οι εχθροί του Ιησού τον δολοφόνησαν, μια από τις κατηγορίες εναντίον του ήταν ότι ισχυρίστηκε ότι ήταν βασιλιάς (Ιωάννης 18: 33-37· 19:12) Ο Σατανάς μπορεί να πιστευε ότι είχε θριαμβεύσει πάνω στο σχέδιο του Θεού για την εγκαθίδρυση μιας βασιλείας στα χέρια του Ιησού. Ωστόσο, ο Σατανάς απέτυχε για η θεϊκή δύναμις ανέστησε τον βασιλέα εκ των νεκρών!

Αυτό ήταν στην αρχή της σημερινής εποχής. Σε αυτό το τέλος της εποχής, η θεϊκή δύναμις επιτυγχάνει ένα άλλο δυνατό θαύμα στη δημιουργία μιας βασιλείας υπεσχεμένης προ πολλού. Εκείνοι που σε όλη την εποχή υπέφεραν και πέθαναν με τον Ιησού, επίσης ανασταίνονται από τους νεκρούς. Αυτό αναφέρεται στην Αγία Γραφή ως η «πρώτη ανάστασις», και ο σκοπός της είναι να ζήσουν και να βασιλεύσουν «μαζί με τον Χριστό 1.000 χρόνια». - Αποκ. 20: 4,6

Ο Ιησούς, μαζί με την εκκλησία του, ως ο κυβερνών «οίκος» του Θεού, θα είναι οι αόρατοι κυρίαρχοι της νέας παγκόσμιας τάξης. Κατά τη διάρκεια των προηγούμενων αιώνων, όπως εξήγησε ο Ιησούς, ο Σατανάς ήταν ο κυρίαρχος της παλιάς, αμαρτωλής τάξης που, στην πραγματικότητα, επενόησε και συγκέντρωσε. Ο ίδιος έχει ασκήσει τη δύναμή του μέσω ανθρώπινων πράξεων του ενός είδους και του άλλου, αλλά ο ίδιος ο Σατανάς ήταν αόρατος για τους ανθρώπους. Έτσι θα είναι και με τη βασιλεία του Χριστού. Ο Ιησούς και οι βασιλιάδες-συνεργάτες του θα είναι αόρατοι για τον κόσμο. Ωστόσο, θα ασκούν τη δίκαιη δύναμη και εξουσία τους μέσω

ανθρώπων εκπροσώπων, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και οι προφήτες. - Λουκάς 13:28

Αυτές οι ανθρώπινες υπηρεσίες έχουν επίσης μορφωθεί, εκπαιδευτεί και πειθαρχήσει εκ των προτέρων. Είναι οι πιστοί υπηρέτες του Θεού που έζησαν και απέδειξαν την πίστη τους σε αυτόν πριν από την επίγεια διακονία του Ιησού. Ο Δίκαιος Άβελ ήταν ο πρώτος από αυτούς, και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ο τελευταίος. Ο Ιησούς είπε ότι εκείνοι «ανάμεσα σ' εκείνους που γεννήθηκαν από γυναίκες δεν σηκώθηκε μεγαλύτερος από τον Βαπτιστή Ιωάννη· όμως, ο μικρότερος στη βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος απ' αυτόν». - Ματθ. 11:11

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν θα σωθεί. Ο Ιησούς εννοούσε απλώς ότι δεν θα βρίσκεται στην πνευματική φάση της βασιλείας, που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο ως «βασιλεία των ουρανών». Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο οποίος πέθανε πριν από το θάνατο του Ιησού ως Λυτρωτή του ανθρώπου, ήταν ο τελευταίος από αυτούς που αναφέρονται στους Ψαλμούς 45:16, οι οποίοι θα γίνουν «άρχοντες σε όλη τη γη». Δεν θα είναι βασιλιάδες, αλλά, ως «άρχοντες», θα αντιπροσωπεύουν τον βασιλιά, τον Χριστό Ιησού και την εκκλησία του.

Κοντά στο τέλος της τρέχουσας περιόδου «μεγάλης θλίψης» όταν θεϊκή παρέμβαση εκδηλώνεται πάνω στη γη, αυτοί οι άρχοντες -«ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, και ο Ιακώβ, και όλες οι προφήτες»— θα πρέπει να αναστηθούν από τους νεκρούς για να ζήσουν εδώ στη γη. Θα γίνουν οι αναγνωρισμένοι ηγέτες και πολιτικοί άνδρες στη νέα παγκόσμια τάξη, υπό την καθοδήγηση της πνευματικής διακυβέρνησης του Χριστού. Αυτό αναφέρεται στον Λουκά 13:29, όπου πληροφορούμαστε ότι από όλα τα μέρη της γης -ανατολικά, δυτικά, βόρεια και

νότια— οι άνθρωποι θα αναγνωρίσουν τους αναστημένους αρχαίους άξιους ως εκπαιδευτές και οι οδηγούς τους στη «βασιλεία του Θεού».

Αυτοί οι άνθρωποι εκπρόσωποι της βασιλείας είναι εκείνοι που απέδειξαν τη πίστη τους στον Κύριο σε παρελθόντες αιώνες και θα αποτελείται κυρίως από το φυσικό σπέρμα του Αβραάμ. Ωστόσο, η σφαίρα επιρροής τους θα εξαπλωθεί γρήγορα μέχρι να “αγκαλιάσει” όλη τη γη. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από εθνικότητα ή φόντο, θα έχουν την ίση ευκαιρία για να γίνουν μέρος της νέας παγκόσμιας τάξης και να συμμετάσχουν στις ευλογίες του. Πράγματι, όπως ο Ησαΐας 2:2 λέγει, «όλα έθνη θα συρρεύσουν» προς το βουνό του Κυρίου.

Όταν συμβεί αυτό, όλοι οι άνθρωποι και τα έθνη, αντί για τον πόλεμο, θα μάθουν τους τρόπους ειρήνης. Ένα πραγματικό πρόγραμμα αφοπλισμού θα τεθεί σε εφαρμογή, γιατί η υπόσχεση είναι ότι, συμβολικά μιλώντας, «θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους για υνία, και τις λόγχες τους για δρεπάνια». (Μιχ. 4: 3) Πόσο σοφό είναι αυτό! Για αιώνες τα έθνη προσπάθησαν να εδραιώσουν την ειρήνη προετοιμαζόμενα για πόλεμο αλλά απέτυχαν. Οι νόμοι της βασιλείας δικαιοσύνης του Θεού θα ανατρέψουν αυτήν τη διαδικασία, γιατί τα όπλα του πολέμου θα καταστραφούν και οι άνθρωποι θα εκπαιδευτούν με τους τρόπους ειρήνης.

Η οικονομία των εθνών τότε δεν θα είναι πλέον προσανατολισμένη προς την ανάγκη συνεχούς προετοιμασίας για πόλεμο και συγκρούσεις. Η ειρήνη, καθολική και διαρκής, θα γίνει η κληρονομιά όλων των ανθρώπων και ταυτόχρονα θα είναι οικονομικά ασφαλείς. Η καθησυχαστική σκέψη μας δίνεται με τον συμβολισμό του να ζούμε κάτω από ένα αμπέλι και μια συκιά, και η υπόσχεση είναι ότι «κάθε άνθρωπος» θα κατοικεί «κάτω

από το αμπέλι του και κάτω από τη συκιά του και κανένας δεν θα τους εκφοβίζει». - εδάφ. 4

Σήμερα, η κοντόφθαλμη ανθρώπινη σοφία και εγωισμός έφεραν τον κόσμο σε μια κατάσταση χάους και φόβου. Οι άνθρωποι φοβούνται τον πόλεμο μαζί με τις φρικτές συνέπειές του, αλλά φοβούνται επίσης τις οικονομικές αβεβαιότητες οι οποίες περιβάλλουν συνεχώς τον κόσμο. Η ανεργία, η κατάθλιψη και η οικονομική δυσπραγία είναι μια συνεχής ανησυχία για πολλούς. Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό, ούτε αυτό θα μαστίζει την ανθρωπότητα όταν, στο «βουνό του Κυρίου», οι άνθρωποι όχι μόνο θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους για υνία, αλλά ζουν και με οικονομική ασφάλεια, ο καθένας κάτω από τη δική του «άμπελο» και «συκιά».”

Εκτός από την ειρήνη και την οικονομική ασφάλεια, ευλογίες υγείας και ζωής θα είναι διαθέσιμες στο βουνό του Κυρίου. Η υπόσχεση είναι ότι σε αυτή τη βασιλεία, ο Θεός θα «καταπιεί τον θάνατο με τη νίκη» και θα «σκουπίσει τα δάκρυα» από όλα τα πρόσωπα. (Ησα. 25: 6-9) Αυτή είναι η σκέψη που υπονοεί ο Απόστολος Παύλος όταν έγραψε ότι ο Χριστός πρέπει να βασιλέψει, μέχρι να βάλει όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του, και ότι ο «τελευταίος εχθρός που θα καταστραφεί είναι ο θάνατος». —Α' Κορ. 15: 25,26

Αυτή η υπόσχεση ζωής δεν περιορίζεται σε εκείνους που θα περάσουν από τον σημερινό καιρό θλίψεως και ταλαιπωρίας και θα είναι ζωντανόι όταν η θεϊκή βασιλεία αναλάβει τον έλεγχο των υποθέσεων της γης. Η Αγία Γραφή μας διαβεβαιώνει ότι όλοι οι νεκροί πρέπει να αναστηθούν, ότι μπορούν επίσης να έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν τις ευλογίες αυτής της βασιλείας. Σε ένα από τα όμορφα κεφάλαια της βασιλείας της Αγίας Γραφής, ο Απόστολος Ιωάννης μας λέει ότι ο «θάνατος»

και η «κόλαση» θα παραδώσουν τους νεκρούς που βρίσκονται μέσα τους. - Αποκ. 20:13

Στην Αποκάλυψη 1:18 ο Ιησούς μας λέει ότι έχει τα «κλειδιά» της κόλασης. Σε αυτό το εδάφιο, η λέξη «κόλαση» στο αρχαίο κείμενο είναι Άδης , που σημαίνει «αόρατος». Η κόλασις -ή ο Άδης— είναι η κατάσταση του θανάτου, όχι ένα φυσικό μέρος. Η Αγία Γραφή την περιγράφει με αυτόν τον τρόπο: «Δεν υπάρχει πράξη ούτε λογισμός ούτε γνώση ούτε σοφία, στον άδη όπου πηγαίνεις.» (Εκκλ. 9:10) Η μαρτυρία της Αγίας Γραφής μας διαβεβαιώνει ότι ο Ιησούς θα χρησιμοποιήσει τα «κλειδιά της κόλασης» για να ξεκλειδώσει τη κατάσταση θανάτου και να ελευθερώσει της κρατούμενους. Έχοντας ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου, θα τους δοθεί η ίδια ευκαιρία να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας με εκείνους που ζουν την παρούσα θλίψη στη βασιλεία. Εκείνοι που, αποδεχόμενοι την παροχή ζωής που τους έγινε μέσω του Χριστού, και υπακούουν στους νόμους της βασιλείας που διαχειρίζονται οι «άρχοντες σε όλη τη γη», θα ζήσουν για πάντα. - Αποκάλυψη 21: 3-7

Το ένδοξον έργον της βασιλείας δεν θα επιτευχθεί σε λίγες ημέρες, ή ακόμη και σε λίγα χρόνια, αλλά θα απαιτήσει χίλια χρόνια, δείχνουν οι Γραφές. Όπως σημειώθηκε προηγουμένως, αυτή η περίοδος περιγράφεται από τον Απόστολο Πέτρο ως «χρόνοι αποκατάστασης όλων των πραγμάτων», που, όπως αποκαλύπτει, ακολουθεί την επιστροφή του Χριστού. Στην προφητεία του Πέτρου αναφέρεται στον Ιησού ως «εκείνον τον προφήτη» που υποσχέθηκε ο Μωυσής, και λέει ότι στους «καιρούς της αποκατάστασης», έχοντας τότε πλήρως εκπαιδευτεί με τους νόμους του Θεού, όλοι θα πρέπει να υπακούσουν από καρδιά αγάπης και αφοσίωσης, τις θείες προσταγές, που

συννοψίζονται με την αγάπη — Πράξεις 3: 20 -23· Β' Pet. 3: 8

Έτσι, με το έργο της βασιλείας, το «βουνό του οίκου του Κυρίου», πλήρως ολοκληρωμένο, το ανθρώπινο γένος θα επανέλθει στο σπίτι και την κυριαρχία που χάθηκε εξαιτίας της αμαρτίας. Αυτή θα είναι η πλήρης απάντηση στην προσευχή του Χριστιανού: «Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανών και επί της γης». (Ματθ. 6:10) Είναι αυτό που, σύμφωνα με τον βέβαιο Λόγο του Θεού, θα «πραγματοποιηθεί σύντομα»!
